

ttiansen, K. Clausen, Dalsgaard, H. Holm, Højmark, N. Jensen, N. Chr. Jensen, Johanssen, H. L. Jørgensen, K. Jørgensen, Krabbe, N. F. Larsen, Lohmann, Neergaard, S. Nielsen, M. Nielsen, K. Nielsen, Dusen, Paulin og Reventlow.

Nej:

Scavenius, Scharling, A. K. Sørensen, S. Sørensen, A. Thomsen, Wagner, Zahle, Alberti, Andersen, Bardenfleth, Bertelsen (Hjørring Amts 3te Valgkreds), Blem, Bramsen, Buft, Bønløkke, Alf. Christensen, S. C. Christensen, P. Christensen, Dinesen, Fogtmann, Frederiksen, Guldbrandtsen, S. Hage, Hammerich, H. Hansen, Ole Hansen, Oscar Hansen, K. Hansen, Henriksen, P. Holm, Harald Jensen, S. H. Jensen, S. Jensen (Kjøbenhavns 10de Valgkreds), K. Jensen (Hjørring Amts 2den Valgkreds), N. S. Jensen, Jungersen, P. Jørgensen, M. Klausen, Kvist, Røedt, Th. Larsen, Leth-Espensen, Lund, Lüttichau, H. Madsen, P. Madsen, Markvordsen, Meyer, Moestrup, Mølgaard-Nielsen, Th. Nielsen, Nøhr, Nørhøve, Olsen, Ovesen, K. Pedersen, N. Pedersen, P. Pedersen, Rasmussen, Reib, Rosager og Rosleff.

Stemte ikke:

Trier, Svend Høgsbro og N. Jensen.

Fraværende med Orlov:

Skov, C. Thomsen (hg), Bluhme (hg), Golding, Hørdum (hg), H. Jørgensen (hg) og N. Nielsen (hg).

Fraværende:

Th. Thomsen, Trolle, Wiinblad, Wulff, S. Bojesen, C. Christiansen, C. Hage, K. Jensen (Svendborg Amts 4de Valgkreds), Klein, Ravn og Rørdam.

Lovforlagets Titel

vedtoges uden Afstemning.

Lovforlagets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Formanden (Sofus Høgsbro): Hermed er Dagsordenen udtømt.

Uden for Dagsordenen giver jeg Ordet til Folketingsmanden for Bræsto Amts 1ste Valgkreds, for at han paa egne og Medforlagsstilleres Vegne kan forelægge det ved Begyndelsen af Mødet anmeldte Lovforlag.

Ordføreren for Forlagsstillerne

(Svend Høgsbro): Det lille Lovforlag, som jeg her ved paa min ærede Medforlagsstiller (S. C. Christensen) og egne Vegne skal have den Ære at indbringe i det høje Ting, gaar ud paa dels at udbide den Aldgang, der hidtil har været her i Landet til Indgaaelse af borgerligt Ægtefæb for Foll, der høre til forskellige eller til et ikke anerkendt eller slet intet Trossamfund, til ogsaa at gælde for saadanne Tilfælde, hvor begge de Parter, der vilde indgaa Ægtefæb, høre til Follkirken og dels ud paa — jeg kan sige til Gengæld — at ingen Præst af Follkirken skal være forpligtet til at vie nogen, som han ikke ønsker at vie, selv om i øvrigt Betingelserne for Ægtefæbets Indgaaelse er til Stede. Det, vi herigennem tilstræbe, ere at imødekomme et af de kirkelige Frihedskrav, som i de spundne Aar have meldt sig stærkest med Krav paa Løsning, det nemlig at frigive den kirkelige vielse, at skabe Frihed paa dette Omraade til begge Sider, baade for dem, der søge Vielsen, og for dem, der skulle give den. Nu er der jo Tvang til begge Sider. De, der høre til Follkirken, skulle lade sig kirkelig vie, og den Præst, som ifølge Loven er den nærmeste til det, skal vie dem, naar de begge høre til Follkirken. Dette Krav er jo af meget gammel Dato. Forslagene til dets Løsning have været af forskellig Natur. Den Maade at løse Spørgsmaalet paa, som og i for sig taltaler Forlagsstillerne mest, er den at indføre det, man har kaldet „tvungen borgerligt Ægtefæb“ — men med Urette, thi i Virkeligheden vilde det lige saa godt kunne kaldes „frit kirkeligt Ægtefæb.“ Naar vi dog ikke her ere gaaede til at stille Forslag derom, altsaa om, at alle Borgere i Landet skulle lade deres Ægtefæb anerkende af eller for den borgerlige Øvrighed, men have stillet det som en fri Sag, om de ville søge det stadfæstet gennem den kirkelige eller den borgerlige Øvrighed, saaledes at det staar frit for alle, ikke blot for dem, for hvem det tidligere var frit, men ogsaa for Medlemmer af Follkirken, saa at der kun bliver de anerkendte Trossamfund tilbage, som vi ikke have villet røre ved — naar vi, siger jeg, ikke ere gaaede dertil, er det, fordi vi have troet det lettest i Øjeblikket at søge at komme frem ad den foreslaaede Vej. Man har jo før forsøgt at komme igennem med det videre gaaende Forslag; det strandede, maatte ogsaa paa Grund af de ydre ugunstige Forhold, som den Gang forelaa. Kunde vi blot naa det her foreslaaede, vilde efter vor Mening for Øjeblikket meget være naaet. Den Tid, der er henrundet, siden